

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3673/2021
02.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., које заступа пуномоћник Војислав Бабић, адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5387/20 од 16.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5387/20 од 16.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8965/17 од 08.10.2019. године одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда за поступање у овој правној ствари. Одбијен је предлог тужених за прекид поступка до правноснажног окончања ванпарничног поступка који се води пред тим судом Р1 93/17. Одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени са свим лицима и стварима иселе из непокретности – двособног стана број .., који се налази на другом спрату стамбене зграде за колективно становање у Београду у улици ... број .. и да исти предају у посед тужилји испражњен од свих лица и ствари, као и захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5387/20 од 16.09.2020. године одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 8965/17 од 08.10.2019. године у ставу трећем изреке.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду тужилја је благовремено изјавила ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, из свих разлога предвиђених одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Ценећи испуњеност услова да се о ревизији тужиље одлучи као о изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољено одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку предвиђено је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије, сходно ставу 2 исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима побијане другостепене пресуде, тужени имају стечено право на дом, из ког тужиља тражи њихово исељење као власница стана. Нижестепени судови закључују да право тужених на дом односи превагу у односу на право тужиље на мирно уживање њене имовине, све у складу са чланом 8. ст. 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Без обзира што се након доношења Закона о стамбеним односима 29.07.1973. године више није могло стицати станарско право на стану у приватној својини, нижестепени судови закључују да није демократски оправдано лишити тужене дома у ком живе више од 40 година, будући да немају решену стамбену потребу на други начин.

Разлози на којима је заснована побијана другостепена пресуда не упућују на потребу новог тумачења права о наведеном правном питању. Право на дом регулисано је чланом 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, као и чланом 58 Устава Републике Србије. Право на дом, као једно од основних људских права, сходно члану 8 ст. 2 Конвенције, може бити ограничено и одузето само уколико је то неопходно у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље, ради спречавања нереда и криминала, заштите здравља или морала или ради заштите права и слободе других. Кад истовремено постоје два супротстављена људска права, тада се мора ценити ком од та два супротстављена правна интереса треба пружити правну заштиту. Право на имовину, односно на уживање имовине једног лица не може по аутоматизму искључити право других лица на дом, у ситуацији када су та лица у складу са раније важећим прописима и на легитиман начин ступила у посед те непокретности. Њихова животна егзистенција не може бити угрожена да би се пружила заштита праву на имовину другог лица. Таквом захтеву се може удовољити само уколико се тим лицима обезбеди решење стамбеног питања на други начин. У вези са ревизијским наводом тужиље да су нижестепени судови лишили тужиљу права на цео стан и да је тужиља користила део стана а тужени други део стана, треба напоменути да је о тужбеном захтеву тужиље одлучено на начин како је она исти поставила. Следи да тужиља није лишена права да користи део стана који је и до тада користила.

Из свега наведеног произлази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана, нити у општем интересу. По налажењу Врховног касационог суда предметно правно питање размотрено је управо у интересу равноправности грађана и у општем интересу. Не постоји ни потреба за уједначавањем судске праксе.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 4. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиље, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиље недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 400.000,00 динара, односно 3.270 евра.

Имајући у виду да вредност предмета спора не достиже захтевани ревизијски цензус, следи да је ревизија тужиље недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић